

פרשת פקודי תשפד – היסוד הרוחני שלא נחלש לעולם

1. **ילקוט שמעוני מלכים א קפד:** משנעשה הבית בחודש חשון היה נעול יב חודש והיו הכל ממלמלים על שלמה לומר, לא בנה של בת שבע הוא והיאך הקב"ה משרה שכנתו על מעשה ידיו? אבל הקב"ה חשב לערב שמחת בית המקדש בחודש שנולד בו אברהם, ב'ירח האיתנים' זה תשרי ... וכן אתה מוצא במלאכת המשכן, שבכ"ה בכסלו נגמרה מלאכת המשכן והיה מקופל עד א' בניסן והיו ישראל ממלמלים על משה שמא דופי אירע בו. והקב"ה חשב לערב שמחת המשכן בחודש שנולד יצחק.

מועד קטן ט,א: אין מערבין שמחה בשמחה, מנלן דכתיב 'ויעש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל עמו ... שבעת ימים ושבעת ימים' ... שמע מינה הני לחוד והני לחוד (רש"י: ששבעה ימים שלפני סוכות עשו שמחה ומשתה) ... אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכפורים והיו דואגים שמא נתחייבו שונאיהן של ישראל כליה. יצאה בת קול ואמרה כולכם מזומנין לחיי העולם הבא.

2. **הפטרות פקודי למנהג האשכנזים:** ותשלם כל המלאכה אשר עשה המלך שלמה ... ויקהלו אל המלך שלמה כל איש ישראל ... אז אמר שלמה ה' אמר לשכן בערפל ... ויאמר ה' אל דוד אבי ... רק אתה לא תבנה הבית כי אם בנך היצא מחלצריך ... ויקם ה' את דברו ואקם תחת דוד אבי ואשב על כסא ישראל ואבנה הבית לשם ה' אלוקי ישראל: **ואשם שם מקום לארון אשר שם ברית ה'.** **תוספות הרא"ש הוריות יב,א:** כאשר בנה שלמה לבית המקדש, ידע שסופו להיחרב וישראל יגלו מעל אדמתם והכין בית תחת הקרקע שיהיה מוכן לגנוז בו ארון, כדי שלא ישלטו בו יד אומות העולם ... וזה שאמר שלמה [בחנוכת הבית, כמסופר כאן] 'ואשים שם מקום לארון'. ולא כולי עלמא ידעו לאותו מקום, אלא לחסידי כהונה ולויה דהוה מסור להו דור אחר דור.

רמב"ם הלכות בית הבחירה ד: בעת שבנה שלמה את הבית וידע שסופו להיחרב, בנה בו מקום לגנוז בו הארון למטה במטמוניות עמוקות ועקלקלות, ויאשיהו המלך צוה וגנזו במקום שבנה שלמה, שנאמר 'ויאמר ללויים המבינים ... תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל' - **תוכן מליקוטי שיחות כא/159:** גניזת הארון היא לא רק עניין של לית ברירה, אלא בבנין הבית **נקבע לכתחילה** כי לארון יהיו (כאילו) שני מקומות: מקום גלוי על אבן השתיה בקדש הקדשים, ומקום גנוז למטה מקודש הקדשים והמקום הזה הוא חלק מהבית. לכן הרמב"ם מדגיש כי כבר שלמה – **בונה הבית** – הכין מקום לגניזת הארון, והגניזה בפועל הייתה כבר על ידי יאשיהו, כשבית המקדש עוד לא היה בסכנה כלל ... נמצא כי כבר בבנין ראשון היה עניין של **נצחיות שלא פסק בעת החורבן.**

מכתב ניוחמים לאלוף אריאל שרון: נקודת נחמה אפילו באסון גדול כהאמור, מתבטאת בנוסח המסורתי והמקודש 'המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים' אשר בהתבוננות ראשונה תמוה הקישור בין העניינים [השבר הפרטי וחורבן ירושלים?]. אלא כמו שבנוגע לציון וירושלים שלטה יד הרומים רק בבית המקדש הבנוי מעצים ואבנים, אבל **בית המקדש הפנימי שבלב כל אחד ואחת מישראל אין יד האומות יכולה לשלוט בו ונצחי הוא**, כך גם בנוגע לאבל היחיד, אשר יד המות שולטת אך ורק בהגוף ועניו, אבל הנשמה נצחית היא ורק עלתה לעולם האמת. לכן כל פעולה טובה המכוונת על פי רצונו של נותן החיים, ה' יתברך, מוסיפה בתענוג הנשמה ובזכותה וטובתה.

3. **בית יוסף סימן ש:** איבר יש באדם ונסכוו שמו ואינו נהנה באכילה אלא במוצאי שבת – **אליהו רבה:** אם כן לא נהנה מעץ הדעת [שהאכילה הייתה ביום שישי] **ולכך אינו נפסד.**

בראשית ג,ו: ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל - **בראשית רבה יט,ה:** 'גם' ריבוי - האכילה את הבהמה ואת החיה ואת העופות. הכל שמעו לה חוץ מעוף אחד ושמו 'חול', הדא הוא דכתיב (איוב כט): 'וכחול ארבה ימים'. דבי רבי ינאי אמרי: אלף שנה הוא חי, ובסוף אלף שנה אש יוצאה מקינו ושורפתו ומשתייר בו כביצה וחוזר ומגדל אברים וחי.

4. **אגרות קודש יד/תפט:** חייבים לזכור תמיד כי הטוב והקדושה הם נצחיים ובלתי ניתנים לביטול, משום שהם נובעים מהנשמה, מהניצוץ האלוקי שבאדם. ואילו המעשים הלא טובים הנובעים מהנפש הבהמית הם זמניים בלבד וניתנים על ידי תשובה אמתית ונכונה לתיקון והעברה.

תורת מנחם תשי/225: כשנפלת מחשבה אודות עצמו ורואים שזה מבלבל מעבודת ה', מגביר המרה שחורה וכו' – צריכים לדחותה. ואם אין במה לדחות המרה שחורה כי מצבו אינו כדבעי – יזכיר לעצמו ההכרח **להתעסק בטובת זולתו ולחשוב אודות הזולת איך להועיל לו.**